

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 128.166 van 13 februari 2004
in de zaak A.127.766/XIV-12.047.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M.C. WARLOP,
 kantoor houdende te 1200 BRUSSEL,
 Avenue A.J. Slegers 167

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 30 augustus 1972 en van Soedanese nationaliteit, op 7 oktober 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 juli 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 januari 2004 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. DUPONT die loco M.C. WARLOP, verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 15 juni 2002 en verklaart zich vluchteling op 17 juni 2002.

1.2. Op 16 juli 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 5 september 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag bedrieglijk is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

“(…)

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde geboren te zijn in Ar Rahad (Noord Kordofan) en te behoren tot de Jawamah-etnie. In 1991 startte u een driejarige opleiding auto-mechanica aan de beroepsschool in Khartoum; u logeerde in Omdurman. In 1992 werd u lid van de partij Hezb al Jamiiyeh ('de partij van de eenheid'). U was verantwoordelijk voor de externe relaties van de partij; verwittigde de mensen waar en wanneer een vergadering zou plaats hebben en verspreidde tevens pamfletten. In juni 1995 studeerde u af, maar kreeg u uw diploma niet omdat u eerst een opleiding bij de volksmilities, Défense Populaire (sic) moest volgen. U weigerde echter deze militaire opleiding te volbrengen, omdat u zich niet kon vinden in het gedachtegoed van deze volksmilities en u de origine van deze militie niet kende. Uw buurman was vaak in Khartoum

en na het tonen van uw foto op uw voormalige school, heeft hij uw diploma kunnen verkrijgen. Na uw studies, keerde u terug naar uw ouders in Ar Rahad en was u actief als verkoper op de markt van Ar Rahad. Eind 1995 werden uw twee oudste broers gearresteerd door leden van de volksmilitie. Begin 1996 kwamen leden van de volksmilitie u aankondigen dat uw beide broers als martelaars overleden waren. U schreef vervolgens een brief naar Moazamel, een partijgenoot, waarin u meldde dat u uw politieke activiteiten wenste te staken. Hij ging hier echter niet mee akkoord en zo werd u de coördinator van een cel te Ar Rahad, bestaande uit vier leden, u inclus. In november 1996 werd u thuis gearresteerd door drie leden van de veiligheidsdienst. U werd er in een donker kamertje geplaatst(t) en na drie à vier uur werd u door drie personen geslagen. Ook de daaropvolgende dagen werd u mishandeld. Over uw hele lijf werden wasknijpers gezet en u werd tevens verkracht. Dankzij bemiddeling door de verantwoordelijke van de markt van Ar Rahad werd u na twee weken vrijgelaten. U werd tevens gevraagd een papier te tekenen, dat u echter niet mocht lezen. In juni 1997 vernam u dat Moazamel gearresteerd was; dit was het laatste wat u over hem vernam. U zette uw politieke activiteiten verder in het geheim; het verdelen van pamfletten deed u niet meer. Op 8 september 1998 werd u een tweede maal gearresteerd. Na drie maanden opsluiting in een detentieplaats te Ar Rahad, werd u getransfereerd naar de 'grote gevangenis' van Ar Rahad. U ging samen met medegevangenen bijna dagelijks werken buiten de gevangenis, in Al Radmia. U ging er onder andere hout kappen. Op een dag stelden twee bewakers u voor om u te verstoppen achter een houtstapel. Wanneer zij huiswaarts keerden, zou u kunnen wegsuipen. Op 15 mei 2002 deed u dit dan ook. Op 17 mei 2002 nam u te Port Soedan een boot. Circa half juni 2002 bent u aangemeerd in Antwerpen. Op 17 juni 2002 heeft u zich aangemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw verschillende uitspraken omtrent uw vermeend politiek engagement niet toelaten hieraan enig geloof te hechten. U stelde lid te zijn van Hezb al Jamiiyeh, wat betekent de partij van de eenheid, zonder exact te weten wat de achterliggende betekenis is van deze naam (p.11). U vergaderde in Khartoum vaak met Moazamel Mohamed Hassan en soms met drie tot vier andere personen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de functie van Moazamel u onbekend was alsook de namen van de overige aanwezige partijgenoten (p. 11-p. 14). Behalve Moazamel kon u in Khartoum geen enkele partijgenoot bij naam (ver)noemen. U beweerde dat één van de manieren die de partij gebruikte om haar doelstellingen te realiseren was dat de imam de bevolking toesprak. U stelde dat dit slechts één van de werkmethodes was van de partij, maar de andere(n) kon u niet preciseren (p. 14). U kon evenmin preciseren of de partij actief was in geheel Soedan of zich beperkte tot Khartoum en Ar Rahad, waar u in 1995 startte (p. 16). De nationale leider van de partij was u evenmin bekend en u verklaarde daarenboven dat de partij door een andere partij wordt gefinancierd, maar u verklaarde niet te weten door welke partij. Aanvankelijk stelde u voor het Commissariaat-generaal actief te zijn binnen de partij tot 1995 (p.11-p.12), terwijl u later in het verhoor stelde uw activiteiten na 1995 gedurende verschillende jaren te hebben verdergezet (p. 15 ev.). Uw bewering dat de lokale partijvergaderingen in Khartoum slechts met twee personen waren is daarenboven van een zeer bedenkelijke aard (p. 14).

Uw lidmaatschap van deze partij, die zich profileert tegen de Popular Defence Force (PDF, p. 12), is eveneens weinig aannemelijk gezien uw vage en foutieve verklaringen over deze militie. Zo stelde u verkeerdelijk dat Al Turabi de leider is van de PDF (p. 12). Daarenboven stelde u dat Turabi verantwoordelijke is van de regeringspartij, de partij van het Nationale Islamitische Front, terwijl Turabi in april 2000 uit de regeringspartij werd gestoten en een eigen partij opstartte (zie informatie in het administratief dossier, CGVS). Verder stelde u niet te weten waar deze PDF vandaan komen en wat ze willen bereiken. Er kan echter verwacht worden dat u, als lid van een partij die zich kant tegen de PDF, die de bewoners van Ar Rahad probeert te overtuigen om zich te verzetten tegen deze militaire opleiding en u, logischerwijze, zelf niet bereid bent zich aan te sluiten bij deze volksmilities, toch enige achtergrondinformatie kan verschaffen over deze volksmilitie.

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent essentiële elementen in uw asielrelaas, welke de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuithalen. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tijdens uw tweede detentieperiode in 1998 het slachtoffer werd van seksueel misbruik (punt 42). Tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen seksueel misbruikt te zijn tijdens de eerste detentieperiode (p.21) en ontkende u expliciet het slachtoffer te zijn geweest van een verkrachting tijdens uw tweede opsluiting in het gebouw van de veiligheidsdienst te Ar Rahad (p.24). Verder stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat op 15 mei 2002, de dag van uw ontsnapping, u en uw 40 medegevangenen werden vergezeld door vier bewakers (punt 42), terwijl u voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat slechts twee bewakers aanwezig waren die dag (p.27).

Ook uw verklaringen omtrent het verkrijgen van uw diploma zijn weinig ernstig. Zo stelde u dat u bij het beëindigen van uw studies werd meegedeeld dat uw diploma pas overhandigd zou worden na het voltooien van een opleiding bij de volksmilities. U wenste deze opleiding echter niet te volgen. In 1996 ging uw buurman Abakar met een aantal pasfoto's naar uw voormalige

school en nadat ze u herkenden op deze foto, kreeg Abakar zonder meer uw diploma (p.7-p.8). U wist niet of geverifieerd werd of u de opleiding bij de volksmilities reeds volbracht had (p.8).

Verder bent u niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk zou maken.

Uw diploma diesel mechanic, ondertekend in juni 1995 en afgeleverd door Ministry of Man Power, National Council for Vocational Training and Apprenticeship, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien uw opleiding niet in twijfel wordt getrokken.

Het door uw raadsman, Meester Warlop, voorgelegde document (Soudan. Veiller au respect des droits humains pour garantir une paix durable), doet evenmin afbreuk aan voorgaande opmerkingen aangezien dit artikel van algemene aard is en geenszins ingaat op uw persoonlijk wedervaren.

Uw verzoekschrift ter instelling van een dringend beroep bevat tenslotte geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen. (...).”.

2. Overwegende dat verzoeker een enig middel afleidt uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het algemeen beginsel namelijk dat de overheid zich dient te informeren over alle relevante elementen van het dossier om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen;

2.1. Overwegende dat, wat de ingeroepen motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de “bedrieglijkheid” is; dat het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelten of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn; dat volgens een groot deel van de rechtspraak van de Raad van State het bedrieglijk karakter onder meer kan worden vastgesteld indien tegenstrijdigheden worden aangetoond ten opzichte van gebeurtenissen van algemene bekendheid of tussen verschillende stukken en verklaringen van de asielzoeker uit het dossier; dat in dit geval de

Commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen op grond van de motieven, die integraal worden weergegeven onder punt 1.3. van het huidige arrest en die samengevat als volgt luiden:

- verzoekers verklaringen omtrent zijn politiek engagement voor “Hezb al Jamiiyeh” zijn ongeloofwaardig aangezien hij weinig of geen inlichtingen kan geven omtrent de naam, de leden, de werkmethodes, het werkterrein, de leider en de geldschietster van deze partij waarvan hij beweert lid te zijn. Verder verklaarde hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij voor de partij actief was tot 1995, terwijl hij later beweerde dat hij zijn engagement ook na 1995 gedurende verschillende jaren verderzette. Ook zijn verklaring over het geringe aantal personen dat aanwezig was op de lokale partijvergaderingen, klinkt ongeloofwaardig;
- verzoekers lidmaatschap van “Hezb al Jamiiyeh”, die zich profileert tegen de “Popular Defence Force” (PDF), is weinig aannemelijk gelet op zijn vage en foutieve verklaringen met betrekking tot laatstgenoemde militie. Nochtans kan worden verwacht dat een lid van een partij die zich kant tegen de PDF, dat de bewoners van Ar Rahad probeert te overtuigen om zich te verzetten tegen de militaire opleiding van het PDF, en dat zelf niet bereid is zich bij het PDF aan te sluiten, enige achtergrondinformatie kan verschaffen over deze volksmilitie;
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen tijdens zijn detentieperiode en omtrent het aantal bewakers bij zijn ontsnapping, zijnde essentiële elementen van zijn asielrelaas;
- verzoekers verklaringen over het verkrijgen van een diploma zijn weinig ernstig;
- verzoeker is niet in het bezit van enig document dat toelaat zijn reisweg te controleren. De documenten voorgelegd door hem of door zijn Advocaat, doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen;
- verzoekers dringend beroepsschrift bevat geen andere elementen die de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kunnen wijzigen;

Overwegende dat verzoeker in het middel aanvoert dat hij heeft verteld wat hij wist en dat hij geen zaken hoeft “uit te vinden” of “te herhalen” die men “uit het hoofd” kan leren; dat hij beweert dat hij precies heeft verteld wat zijn activiteiten te KHARTOEM inhielden, dat het normaal is dat namen van partijgenoten niet worden onthuld en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een appreciatiefout heeft begaan wanneer die een tegenstrijdigheid ontwaart in verzoekers verklaringen over de periode van zijn engagement voor “Hezb al Jamiiyeh”; dat uit de analyse van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de Commissaris-generaal geen geloof hechtte aan verzoekers beweerde engagement voor “Hezb al Jamiiyeh” omdat laatstgenoemde het antwoord schuldig bleef op elementaire vragen daaromtrent; dat van een kandidaat-vluchteling wiens asielrelaas in wezen steunt op een politiek engagement in zijn land van herkomst, mag worden verwacht dat hij verschillende inlichtingen kan verschaffen omtrent de partij waar hij op actieve wijze lid van was; dat zijn gebrek aan deze elementaire kennis bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn activiteiten te KHARTOEM in het gedrang brengt; dat verzoeker in zijn middel de

relevantie van de kennisvragen in vraag stelt, maar uit het oog verliest dat de Commissaris-generaal aan de hand van deze fundamentele vragen kan en mag nagaan in hoeverre verzoekers verklaringen over zijn politieke engagement met de werkelijkheid stroken; dat verzoeker in wezen geen verklaring geeft voor zijn ontoereikende kennis, doch enkel stelt dat het normaal is dat de leden van de partij elkaars naam niet kennen; dat deze algemene bewering de vaststellingen van de Commissaris-generaal echter niet weerlegt; dat ook de bevindingen van de Commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn periode van politiek engagement steun vinden in de gegevens van het administratief dossier; dat verzoeker er niet in slaagt de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen;

Overwegende dat verzoeker vervolgens aanvoert dat hij, in tegenstelling tot wat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, wel degelijk een voldoende kennis van het PDF bezit; dat hij hieraan toevoegt dat de vragen van de Commissaris-generaal vaag en onleesbaar zijn; dat de motieven van de bestreden beslissing worden geschraagd door het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker vage en onjuiste verklaringen heeft afgelegd wanneer werd gepeild naar zijn basiskennis betreffende het PDF; dat uit de lezing van het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal niet blijkt dat de gestelde vragen onduidelijk waren en dat verzoeker moeilijkheden zou hebben gehad om ze te begrijpen; dat hij overigens niet concreet uitlegt in welke zin de vragen weinig gedetailleerd en onleesbaar waren; dat de Commissaris-generaal derhalve kon vaststellen dat verzoekers achtergrondkennis van de volksmilitie ontoereikend was, gelet op diens verzetsactiviteiten gericht tegen het PDF; dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt;

Overwegende dat verzoeker tevens aanvoert dat de Commissaris-generaal ten onrechte tegenstrijdigheden heeft weerhouden betreffende essentiële feiten in zijn asielrelaas; dat hij aanvoert dat hij tijdens beide detentieperioden werd verkracht en dat er vier bewakers aanwezig waren bij zijn ontsnapping; dat deze argumenten de twee tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, niet verklaren; dat verzoeker deze incoherenties - die hij als niet fundamenteel beschouwt - niet betwist maar wijt aan vermoeidheid en aan onnauwkeurig vertaalwerk; dat uit het administratief dossier blijkt dat de tegenstrijdigheden wel degelijk betrekking hebben op essentiële elementen van zijn asielaanvraag namelijk zijn detentie en ontsnapping; dat een verkrachting bovendien een dermate zwaarwichtig feit is dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich hieromtrent vergist; dat verzoeker niet concreet uitlegt waaruit blijkt dat de tolk onnauwkeurig tewerk is gegaan; dat hij verder aanvoert dat zijn asielrelaas omstandig, gedetailleerd en coherent was op de fundamentele punten; dat dit argument geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing die wordt geschraagd door pertinente en deugdelijke motieven, zoals blijkt uit de analyse van het enig middel; dat de Commissaris-generaal terecht kon besluiten

tot de bedrieglijkheid van de asielaanvraag op grond van de in de asielaanvraag weerhouden motieven; dat de Commissaris-generaal derhalve geen appreciatiefout heeft begaan;

Overwegende dat verzoeker ten slotte aanvoert dat de Commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de moord op zijn twee broers en met zijn detentie, die de Commissaris-generaal, volgens verzoeker, tracht te minimaliseren door er weinig aandacht aan te besteden; dat hij opwerpt dat de Commissaris-generaal zijn asielaanvraag niet zorgvuldig heeft onderzocht omdat hij enkel de voor verzoeker nadelige elementen heeft weerhouden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de Commissaris-generaal zijn beslissingen moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal bij het nemen van zijn beslissing met alle relevante feiten heeft rekening gehouden; dat hij terecht heeft vastgesteld dat verzoekers asielrelaas bedrieglijk was, zoals blijkt uit de analyse van het enig middel; dat verzoeker de weerhouden motieven niet met concrete gegevens weerlegt; dat hij derhalve niet aantoonst hoe de Commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden; dat het onderzoek naar tegenstrijdigheden en naar de kennis van een kandidaat-vluchteling met betrekking tot feiten die de kern van zijn vluchtverhaal uitmaken, een essentieel onderdeel is van het onderzoek naar de waarachtigheid van een asielrelaas; dat de voor verzoeker “nadelige elementen” zo essentieel zijn dat zij die waarachtigheid aantasten; dat de Commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers detentie maar hierin tegenstrijdigheden ontwaarde die de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder aantastten; dat niet blijkt dat de Commissaris-generaal door de bestreden beslissing te nemen het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

2.3. Overwegende dat verzoeker de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet weerlegt; dat uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing steunt op pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn; dat de Commissaris-generaal derhalve in redelijkheid kon vaststellen dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is; dat het enig middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien februari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	R. VAN DEN EECKHOUT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DEN EECKHOUT.

D. MOONS.